

“İTÜ Çınarları İkinci Kuşak” Kitabı Çıktı

“İTÜ Çınarları İkinci Kuşak Kitabı, 1950’li yıllarda Elektrik Fakültesinde öğrencilik yapmış ve daha sonra akademik hayatı seçerek uzun yıllar hoca olarak pek çok öğrencinin yetiştirilmesine katkıda bulunmuş, yer aldıkları yönetim kademelerinde eğitim ve öğretimin geliştirilmesi için gösterdikleri yoğun çabayla üniversitede verimli bir ortamın yaratılmasında öncü roller üstlenmiş, aynı zamanda bilim insanı kimlikleriyle de öne çıkmış ikinci kuşak hocalarla yapılan söyleşilerden oluştu.

Prof. Dr. Ahmet Dervişoğlu, Prof. Dr. Duran Leblebici, Prof. Dr. Enise Erimez, Prof. Dr. M. Kemal Sarıoğlu Prof. Dr. Mithat İdemen’in anlattıkları, sadece Elektrik Elektronik Fakültesinin değil İTÜ’nün ve ülkenin gelişim sürecine dair önemli bilgi ve görüşleri içeriyor. Temel olarak 1950-1980 arası dönemin irdelendiği kitap bu özelliğiyle bir belgesel niteliğine de sahip.

“Sadece öğrencilerin değil, hocaların bile bir çeşit ayrımcılığına uğrar gibiydik. Yine bir gün (fizik hocamız) tahtaya birini kaldırmak için rastgele bir numara söyledi. Baktım, benim numaram, hemen yerimden kalkıp tahtanın yanına geldim. Karşısında beni görünce afallayıp, öyle şaşırıldı ki. Tabii ben de allak bullak oldum. Neyse, sorduğu problemleri çözüp, yerime oturdum. Ama o hocanın, karşısında bir kız öğrenci gördüğündeki afallamasını hiç unutamadım.”
(Enise Erimez)

“İTÜ’de Orta Avrupa eğitim sistemi hâlâ hakimdi. Hocalarımın hepsine saygım, sevgim var. Öyle görmüş, öyle devam ediyorlardı, yeniliğe kapalıydılar. Amerika’dan geldiğimde, ‘Kemal; orada neler gördün, ne gibi yenilikler var, bir anlat bize’ demelerini isterdim. Yurtdışından gelenlerin, edindikleri bilgileri, görgüleri ve deneyimleri içeren bir rapor yazmaları adettendi; ben de yazdım verdim. Hocalar, raporumu ya okudular, ya okumadılar. Doktoramı yapmış, Amerika’da yüksek lisans ve doktora dersleri vermiş bir kimse olarak, İTÜ’ye döndüğümde de çok istememe karşın bana verebileceğim bir ders bulamadılar.”
(Kemal Sarıoğlu)

“1985’tir, benim sanayi kuruluşlarıyla birebir diyalog kurma şansına kavuştuğum tarih. O da nedir; rahmetli Özal zamanında II. Sanayi Şurası yapıldı ve II. Sanayi Şurasından önce, bir yıl süren hazırlık dönemi vardı. O hazırlık döneminde, Elektronik Çalışma Grubuna üniversiteden o zamanki yöneticiler beni görevlendirdiler. Ben, o vesileyle, Türkiye

elektronik sanayisini yüz yüze tanıma imkânı buldum. Her düzeyde; bobin saranlardan, transformatör yapanlardan televizyon yapanlara kadar. Anlamaya çalıştım ve her laf söyleme fırsatı çıktığında, yenilik yaratmanın, başkasının yaptığından daha iyisini yapmanın kaçınılmaz olduğunu, aksi halde bu işin iyi gitmeyeceğini söylemeye çalıştım. (...) Türkiye elektronik sanayi çevrelerinin, genellikle patronların riske girmeme, risk almama eğilimlerinin çok etkisi oldu, bu sanayinin bu şekilde gelişmesinde.”
(Duran Leblebici)

“Hocaysanız, uzmanı olduğunuz konuda kürsüye çıkmalı, ders anlatmalısınız. Ben öyle hocalar gördüm ki, tahtaya bir formül yazıyor ama onun ne zaman geçerli, ne zaman geçersiz olduğunu bilmiyor. Böyle bir anımı anlatayım. Ben öğrenciyken bir hocamız -o zaman doçenti- enerjile ilgili bir formül yazdı ve ‘Hız küçükse böyledir. Büyük hızlarda, Einstein’dan sonra şöyle oldu’, dedi. Ben parmak kaldırdım;

‘Efendim, bu sonuç belki doğru, ama mantık yanlış. Çünkü biz ‘mekanik’ dersinde o formülü çıkarırken bir entegral işlemi yaptık, o entegralde kütleli sabit kabul ettik. Şimdi, kütle sabit değil diyerek sonuçta kütleli yerine düzeltilmiş ifadeyi koyuyorsunuz. Bu, mantık olarak doğru değil’ dedim. Hoca alay eder gibi oldu; ‘Biz 20 yıldır bunu böyle okutuyoruz’ dedi. Fakat o hocayı yine de takdir ettim; çünkü bir sonraki hafta derse geldiğinde, tahtada problem çözerken sınıfa dönüp, ‘Arkadaşınızın biri buna itiraz etmişti; o haklıymış, doğru olan ifade şöyle’ dedi. Bir hocanın bu duruma düşmemesi gerekir.”
(Mithat İdemen)

“Araştırmacı hocanın yetiştirdiği öğrencilerde araştırma yeteneği fazla gelişir. Araştırma yapmak çok önemli bir şey. Mesela diyorlar ki, ‘Bir ülkede 10 bin kişiye bir araştırmacı düşmelidir en az.’ Bunun kriterleri var bütün dünyada. Türkiye’de bilim insanı, araştırmacı sayısı, gelişmiş ülkelere göre az. Ben de diyorum ki, araştırmacı insanlar ülkeyi aydınlatan insanlardır. Araştırmacı sayısı yeterli ise akıldışı işlerin yapılması ihtimali düşüktür. 10.000 kişilik bir toplumun içinde bir araştırmacı var; adamlar batıl itikat konusunda böyle giderken, araştırmacı diyor ki, ‘Yok. Bak, şu şu sebeplerden dolayı yanlış yola gidiyorsun.’ Hop, duruyorlar. Yani araştırmacı insanlar bir toplumu aydınlatan ışık kaynaklarıdır benim görüşüme göre ve yeterli kadar araştırmacı bütün topluma dağılmışsa, orada dogmalar, batıl itikatlar fazla etkili olamaz.”
(Ahmet Dervişoğlu)

